

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

IK BEN HIER NIET GRAAG!

Een absurde komedie in twee bedrijven

door

Benny Baudewyns

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen

2018

Nr.3422

PERSONAGES

(4à5 dames – 8 heren)

ANDRE, de uitbater van de Bed & Breakfast. Een gedienstige, vriendelijke man. Is homo, maar niet van het opvallende type (geen wapperende handjes of wiegelende kontjes). Is wel een onhandige kluns, struikelt voortdurend over van alles en nog wat :

ANDREAS, de bewaarder van André. Heeft zijn handen vol met de struikelende André :

VIE, middelbare leeftijd. Is een doodgewone vrouw, geen seutje, maar ook geen pin-up. Is ook niet van de meest handige en durft ook al eens te struikelen:

VIVIANE, de bewaarder van Vie. Een zwaar geval, eigenlijk niet geschikt voor haar taak. Ze is opdringerig en welbespraakt. Heeft er plezier in als ze anderen in een lastig parket kan brengen :

ROBERT, zelfde leeftijd als Vie. De verlegen, nog bij zijn mama wonende brave kerel. Hij meent het goed, maar werkt zichzelf telkens weer in nesten. Niet al te snugger omdat zijn mama hem ver weghoudt van de geneugtes des levens :

ROBERTUS, de bewaarder van Robert. Brave, goed menende man, die niet om kan met de geniepige streken van Viviane en met haar in conflict komt :

EMY, de mama van Robert. Oudere dame, streng uiterlijk. Een zware stem die geen tegenspraak duldt. Houdt met niets of niemand rekening en bewaakt haar Robert als een moederkloek :

EMILIENNE, de bewaarder van Emy. Een personage dat spijtig genoeg niks te zeggen heeft aangezien ze een zelfklever over de mond heeft gekregen. (Eigenlijk een figurantenrol.)

YVONNE, eigenlijk een dubbelrol voor Emy, aangezien ze moet doorgaan voor haar moeder met identiek hetzelfde karakter.

JOZEF, een bewoner van de plek, met een verward hoofd. Spreekt zangerig en verward :

GOMMAAR, volledige naam: Gommaar-Oscar Detaye. De alwetende. Oudere man, met witte haren, in wit pak. Werkelijk de grote baas :

MICHEL, de wielercommentator. Welbespraakt, mag zeker een imitatie van de echte zijn :

JOSE, de co-commentator. Mag ook een imitatie zijn :

DECOR

Het decor bestaat uit decorstukken (3) die op platformen zijn gemonteerd met wielen onder, zodat de stukken kunnen gedraaid worden. Elk decorstuk heeft twee functies: zowel voor- als achterzijde worden bespeeld.

Het decorstuk receptie: de voorzijde een eenvoudige muur met een balie ervoor waarachter een acteur kan plaatsnemen. Aankleden met lampje, eventueel een rekje met sleutels tegen de muur. De achterzijde heeft ook de muur, met een bankje voor twee personen ervoor. Het stuk staat links, vooraan (links en rechts steeds vanuit de zaal gezien).

Het decorstuk inkom: staat links achteraan. Een niet zo recht afgelijnde muur met een grote opening. Aankleden volgens smaak (wat planten naast de opening, een gordijn). De achterzijde ziet eruit als een oud metrostel, met buizen en handgrepen.

Het decorstuk raam: staat rechts. Redelijk hoog met een hoog, smal raam. De onderzijde van dat raam moet op ongeveer 1.60m komen. Het raam zelf moet hoog genoeg zijn om een persoon door te laten. Aan elke kant van het raam staan twee kastjes. Stevige, want twee acteurs moeten er op kruipen. Op de kastjes staan twee planten. De achterzijde is volledig wit, wel met lichte tekening van ruwe steen. Aan het raam is een stevig platform met trapjes. Ook hier moeten twee acteurs over kunnen.

Verder is het podium afgezet met zwarte doeken. Links is een opening die we in het stuk de voorraadkamer noemen, rechts hetzelfde, daar is de rommelkamer. Op het podium staan in het eerste bedrijf vooraan een tafel met ronddraaiend blad en twee stoelen. In het tweede bedrijf zijn die vervangen door twee eenpersoonsbedden op wielen.

Decorschetsen staan achteraan in het script.

INLEIDING

De Zanahorias y Guisantes is een Bed & Breakfast in de Vlaamse Ardennen, de precieze plek doet er niet zo toe. Het stuk speelt tijdens het weekend waarin de Ronde van Vlaanderen wordt gereden. Vie en Robert, twee mensen die elkaar kennen van het werk, hebben een weekendje geboekt. Er is echter een overboeking gebeurd en door het drukke weekend van de Ronde van Vlaanderen kunnen (en willen ze) nergens anders heen. Heel het stuk door krijgen we de indruk dat Vie en Robert er een romantisch weekendje willen van maken, maar dat is slechts schijn. De ware reden zorgt voor een onverwachte finale.

Het wordt even wennen voor de spelers. Alle acteurs hebben namelijk een bewaarder: een andere acteur die hen overal volgt om hen voor onheil te behoeden. De bewaarder kan enkel met de acteur zelf praten, of met de andere bewaarders. Acteurs zien enkel hun eigen bewaarder.

EERSTE BEDRIJF

Scène aan de receptie.

ANDRE : *(Komt op vanaf voorraadkamer en loopt achter de receptiebalie, met zijn mobiel aan het oor. Andreas volgt hem, maar blijft discreet op de achtergrond.)* Ja, ja, ik weet het, schatje. Ik heb beloofd om je niet op te bellen, maar dit is een noodgeval. Luister, het heeft niks met onze scheiding te maken... ik bedoel, met het feit dat we uit elkaar zijn. Dit is echt verschrikkelijk. Ik zie hier net... *(Wordt onderbroken en luistert ongeduldig)* Nee, nee... ik weet ook heel goed dat ik je heb beloofd om je niet lastig te vallen met probleempjes over onze Bed & Breakfast, maar dit is geen probleempje meer. Dit is een regelrechte ramp... *(Opnieuw onderbreking. André raakt meer en meer opgewonden.)* Schat, wil je nu gewoon twee minuutjes naar me luisteren! Ik zie deze morgen in de reservatiefile op de computer dat onze vier kamers zijn geboekt voor dit weekend. En nu vind ik dat oude boek hier terug waar we vroeger de reservaties in noteerden en daar staan voor vanavond ook nog twee boekingen. Die niet zijn overgenomen in de computer... *(Luistert, knikt heftig nee)* Niks van. Ik wil helemaal geen stokken in de wielen steken. Het was jouw idee destijds om een computer te installeren en ik weet dat ik daar in het begin wat tegen gekant was... Ja, ja, schatje, ja... Ik kom uit het dinosaurustijdperk en ik zou nog het liefst van al vuur aanmaken met een tondeldoos. Dat heb je me genoeg onder de neus gewreven en... nee, nee, niet ophangen, schatje. Please. Ik heb je nodig. Jij hebt ons oude reservatieboek gedigitaliseerd. Behalve die twee boekingen voor vanavond... Ja, ik weet niet hoe dat is kunnen gebeuren, maar het is gebeurd. En ik zit met de gebakken peren. We hebben een groep van acht personen die alle kamers bezet en ik heb nog twee reservaties voor één nacht. *(Opnieuw pauze. Andrés gezicht betreft)* Oh, vriendelijk bedankt... Ik moet het zelf maar oplossen. Dat... dat had ik nou van jou niet verwacht. Niet alleen laat je me in de steek voor zo'n jonge flierefluiter, nu moet ik hier ook nog eens opdraaien voor jouw

stommiteiten... alsof ik het nog niet zwaar genoeg heb... *(Pauze. André kan met moeite zijn tranen bedwingen)* Ja, het is zo... Ik heb het zwaar. Ik mis je. We hadden het zo goed samen en nu sta ik overal alleen voor. Schat, is er nu echt geen enkele kans dat je zou terugkomen? Nee, alsjeblief, niet ophangen. Ik luister nog graag naar je stem. Schatje, ik hou nog steeds... *(Pauze. Dan beseft André dat er niet meer geluisterd wordt en hij legt kwaad zijn mobiel op de balie.)* Oh verdomme. Mannen, hé! *(Lange stilte. André zucht en kijkt Andreas aan. Die haalt zijn schouders op ten teken dat hij er niks mee te maken wilt hebben.)* Wat is er, Andreas? Je kijkt weer met een gezicht alsof je er niks mee te maken hebt.

ANDREAS : Mijn beste André... Dat is toch zo? Hier heb ik helemaal niks mee te maken. Mijn taak is simpel. Ik zorg ervoor dat je geen ongelukken overkomen...

ANDRE : Geen ongelukken? Dit noem jij geen ongeluk? Het is de grootste tragedie die me ooit is overkomen. Mijn grote liefde laat me in de steek, met de zorg voor de Bed & Breakfast erbij, met een overboeking van liefst twee kamers en jij...

ANDREAS : *(Kordaat.)* Ik heb daar niks mee te maken. Liefdesperikelen en werkongevallen behoren niet tot mijn werkgebied.

ANDRE : Hou toch op met dat geleuter. Ik word soms zo moe van je. Soms zou ik willen dat je helemaal niet bestond... *(Kijkt achteloos op het scherm van zijn gsm en ziet dat dit oplicht. Hij zet hem snel aan zijn oor.)* Hé, blijkbaar was die verbinding niet verbroken... Hallo, schatje... ben je daar nog? *(Blij tot Andreas.)* Hij is er nog! *(In het apparaat.)* Hallo schatje, ik... Wat? Nee, natuurlijk is hier niemand. Waar haal je dat vandaan? Ik? Aan het praten? Zou kunnen... maar ik was tegen mezelf bezig... Ik zweer het je, hier is niemand... hallo... hallo... *(Drukt op verschillende knoppen.)* Nee, nu is de verbinding echt verbroken. Hij is weg... *(Kijkt kwaad naar Andreas.)* Dat is allemaal jouw schuld. Was jij er niet geweest, dan had ik niet in mezelf lopen praten. Nu is alles om zeep. Mij beschermen tegen ongelukken. Jij brengt verdomme ongeluk!

ANDREAS : Kalmeer nou toch een beetje. Dat is niet goed voor je bloeddruk.

ANDRE : Je hoeft je niet met mijn bloeddruk te bemoeien. Dat zijn jouw zaken niet.

Zoals je zelf zei: het behoort niet tot je werkgebied. Wil je het met andere woorden? Het zit niet in je takenpakket.

ANDREAS : Jouw bloeddruk gaat mij wel aan. Als jouw hart het begeeft door een te hoge bloeddruk, dan heb ik mijn job niet goed gedaan. En dan moet ik op rapport komen.

ANDRE : Laat me met rust. *(Loopt weg van de balie.)*

(We horen een busje naderen dat toetert.)

Het is niet waar, hé. Dat busje met die groep van acht personen is er al. *(Hij wil door de inkom naar buiten lopen, maar blijft vlak voor het verhoogje staan. Hij draait zich naar Andreas, die hem wilde volgen naar buiten.)* Jij blijft hier. Het is gedaan met als een schoothondje achter me aan te lopen.

ANDREAS : Ik moet je behoeden voor ongelukken.

ANDRE : Jij bent mijn grootste ongeluk! *(Wil kwaad naar buiten stappen maar vergeet het verhoogje en struikelt.)*

ANDREAS : *(Helpt André recht.)* Ik ga met je mee. Jij hebt daar niet over te beslissen.

ANDRE : *(Trekt kwaad zijn arm los.)* Laat me verdomme... *(Hij loopt naar buiten, Andreas volgt discreet. André roept naar het busje.)* Hallo allemaal, welkom in de Bed & Breakfast Zanahorias y Guisantes. Jullie kunnen met het busje doorrijden, er is parkeergelegenheid voor de kamers. Ik kom meteen met de sleutels.

(We horen het busje optrekken en daarna sterft het geluid uit. André komt naar binnen, kijkt nog eens boos naar Andreas achter hem en struikelt over het verhoogje. Daarna loopt hij kwaad naar de balie en neemt een bakje met de kamersleutels. Wanneer hij naar buiten wilt lopen, toont hij ostentatief aan Andreas dat hij het verhoogje wel heeft gezien. Fier loopt hij hem voorbij en knalt tegen de muur aan. Daarna verdwijnen beiden door de inkom en lopen naar rechts.)

Scène binnenkomst Vie.

(Even blijft het stil. Dan komt Vie schoorvoetend aan van linksachter. Ze kijkt eens rond en komt dan door inkom naar binnen. Middelbare leeftijd, een gewone vrouw, wat braaf maar zeker geen sulletje.)

VIE : *(Staat op het platform inkom en kijkt rond. Ze wordt gevolgd door haar bewaarder Viviane. Wanneer Vie nog een stap wil zetten (en van het verhoogde struikelen) tikt Viviane haar op de schouder en wijst naar het hoogteverschil. Voorzichtig stapt Vie van het trapje en knikt dankbaar.)* Dank je wel, Viviane. Wat zou ik zonder jou moeten beginnen?

VIVIANE : *(Is een niet zo goedlachse bewaarder, zeg maar eerder een serpent. Het moet duidelijk zijn dat de onhandigheid van Vie haar enorm op de zenuwen werkt en dat ze dit werkje ferm tegen haar zin doet.)* Vallen zeker, enkels verstuiken, ligamenten scheuren. Wat kan er nog allemaal gebeuren dat we nog niet hebben gehad?

VIE : Ja, ja, ik weet het, Viviane. Ik ben niet meteen de meest handige.

VIVIANE : Dat, meisje, is het understatement van het jaar. Als ik geweten had wat ik nu weet, ik had deze job nooit aangenomen. Maar ja, ik had niet veel keus. Het was dit, of... Ach, wat geeft het. Het is nu zo.

VIE : *(Is ondertussen midden podium, bij de ronde tafel en de twee stoelen en kijkt rond.)* Hier is precies niemand. En zou hij hier ook al zijn?

VIVIANE : Wie?

VIE : Hij. Je weet best wel over wie ik het heb.

VIVIANE : Ja, dat weet ik nu toevallig. En laat mij nu toevallig zeggen dat ik dit allemaal niet zo kan appreciëren dat jij hier met hem hebt afgesproken. Dit pak jij volledig verkeerd aan.

VIE : Dit is nu juist zo heerlijk aan onze relatie. Jij kunt zeggen wat je wilt, ik hoef daar helemaal niet naar te luisteren. En al zeker geen rekening mee te houden.

VIVIANE : *(Kijkt bijzonder boos.)* Jij ondankbaar schepsel. Ooit komt er een dag dat dit allemaal ophoudt. En dan zal ik aan de zijlijn staan en naar jou kijken. Kijken hoe je helemaal ten onder gaat.

VIE : Wil jij alsjeblieft je bek houden? Doe je werk, bescherm me en zwijg voor de rest.
Ik weet wat ik doe.

VIVIANE : Daar ben ik niet zo zeker van. Als ik er niet was, zou jou in eender welke situatie wel iets overkomen.

VIE : Komaan zeg, maak je job nou niet belangrijker dan ze is. Ik sta doodgewoon bij een tafel. Wat kan er mij in godsnaam gebeuren? *(Leunt op het tafelblad, maar omdat het blad kan ronddraaien valt ze om.)*

VIVIANE : *(Zucht en schudt het hoofd.)* Nou moe, die had ik niet eens zien aankomen. Eventjes tegen een meubelstuk aanleunen loopt bij jou al verkeerd af. *(Wil Vie recht helpen.)*

VIE : *(Weert de hulp kwaad af.)* Laat me met rust. Ik kan zelf wel opstaan.

VIVIANE : Zeker van dat dit helemaal zonder ongelukken gaat verlopen?

VIE : *(Bij het rechtstaan botst ze met haar hoofd tegen de tafel.)* Welke idioot heeft nou een tafel met een ronddraaiend blad? Dat is toch nergens voor nodig.

VIVIANE : Welke idioot laat zich door een eenvoudig tafelblad verschalken?

VIE : Het is geen eenvoudig tafelblad, het roteert...

(Tijdens het ruziën zijn André en Andreas terug opgekomen. André slaat het tafereel gade en fronst de wenkbrauwen. Op het laatste moment kan Andreas hem behoeden voor een val. André schraapt zijn keel.)

ANDRE : Hm... excuseer. Ik ben André. Mag ik vragen...

VIE : Hallo, ik ben Vie.

ANDRE : Vie, mooie naam. Een beetje speciaal, maar mooi.

VIE : Eigenlijk is mijn officiële naam Viviane. Maar dat vind ik maar niks.

(Bewaarder Viviane kijkt bijzonder boos.)

ANDRE : Inderdaad. Vie klinkt een stuk jonger. Viviane is meer een naam voor een oude bomma.

VIVIANE : *(Kijkt nog bozer.)* Maar die heeft geluk dat hij mij niet kan horen, of het zou hier stuiven.

ANDRE : Mag ik vragen... Sorry, misschien ben ik onbeleefd. Maar mag ik vragen tegen wie jij aan het praten was toen ik binnenkwam?

VIVIANE : *(Staat dreigend bij Vie.)* Je houdt je mond. Dat zijn geen zaken om aan iemand te vertellen.

VIE : *(Tot Viviane, fluisterend.)* Jij houdt je mond. Je gaat je boekje te buiten. Ik vertel wat ik zelf wil.

ANDRE : *(Lachend.)* Kijk, nu doe je het opnieuw.

VIE : *(Draait zich naar André.)* Wat?

ANDRE : Je doet het opnieuw. Je praat tegen iemand en ik zie helemaal niemand.

VIVIANE : *(In een laatste poging.)* Durf niet, hé!

VIE : *(Trekt zich van Viviane niks aan.)* Oh, daar moet je niet op letten. Ik praat voortdurend tegen mezelf. Een beetje een onhebbelijke gewoonte van me.

ANDRE : Nee, daar hoeft je je eigenlijk niet voor te schamen. Ik doe dat ook voortdurend.

VIE : Echt? Weet je, eigenlijk is dat niet zozeer tegen mezelf dat ik praat. Ik praat eigenlijk tegen mijn... ja, hoe zou je dat noemen... Ik praat eigenlijk tegen mijn bewaarder. Een beetje een imaginaire persoon die over mij waakt. Je zou kunnen zeggen: die mij bewaart in de toestand dat ik ben, of probeert te bewaren. Tja, en soms praat ik daar tegen. Klinkt wat gek misschien.

ANDRE : *(Ten zeerste verbaasd.)* Nee, helemaal niet. Dit klinkt helemaal niet gek.

VIE : Nee?

ANDRE : Nee, want ik zit een beetje in hetzelfde schuitje. Ik heb ook iemand die mij bewaakt. Het lijkt een persoon van vlees en bloed die daar staat... *(Kijkt naar Andreas.)* Maar alleen ik kan hem zien. En dus praat ik zelf heel de tijd tegen... nu ja, tegen mijn bewaarder.

VIE : Dus jij hebt ook een bewaarder?

ANDRE : Ja. Hij is er. Ik praat met hem, hij praat met mij, maar voor anderen is er helemaal niemand.

VIE : Oh jeetje, ik dacht dat ik de enige was met een rare kronkel in de hersenen.

VIVIANE : *(Heeft de scène met toenemende verbijstering gevolgd. Spreekt nu tot Andreas.)* Het is verdomme niet waar, hé. Nu heeft die trut alles verraden.

ANDREAS : Niet zo melodramatisch. Er is niks aan de hand. We moeten ze alleen wat

meer in de gaten houden. Als het werkelijk te erg wordt, moeten we ingrijpen.
Nu zeker nog niet.

VIVIANE : Haar nog meer in de gaten houden? Weet je wat een werk dat is? Ze loopt nu al in zeven sloten tegelijk!

ANDRE : *(Tot Vie.)* Sorry dat ik daar zomaar over begon. Laat ik me eerst voorstellen.
Mijn naam is André.

VIE : *(André schudt haar de hand.)* En ik ben dus Vie. *(In de achtergrond schudden de bewaarders ook mekaars hand.)*

VIVIANE : Viviane. De naam van de bomma.

ANDREAS : Andreas.

ANDRE : Welkom in onze... in mijn Bed & Breakfast. Mag ik vragen, wat brengt je naar de Zanahorias y Guisantes?

VIE : *(Schiet in de lach.)* De watte?

ANDRE : De Zanahorias y Guisantes. Dat is de naam van de Bed & Breakfast.

VIE : Wat een mooie en exotische naam!

VIVIANE : *(Vindt André en zijn gedoe maar niks en laat dat duidelijk blijken.)* Niks exotisch. Dat is gewoon Spaans voor wortelen en erwten.

ANDRE : Dank je. Ja, we hebben... ik bedoel, ik heb lang gezocht naar een leuke naam en na lang wikken en wegen ben ik hier op uitgekomen. Het klinkt inderdaad als de naam van een exotisch paradijsje.

VIVIANE : Het zijn gewoon wortelen en erwten.

VIE : Zana...

ANDRE : Zanahorias y Guisantes.

VIE : *(Maakt er een sierlijke dansbeweging bij, als een Spaanse flamencozangeres.)*
Zanahorias y Guisantes.

VIVIANE : *(Met een boertige beweging.)* Wortelen en erwten.

ANDRE : Mag ik mijn vraag herhalen. Wat brengt je naar mijn paradijsje?

VIE : Heel eenvoudig, ik heb een reservatie.

ANDRE : *(De paniek slaat toe. Hij neemt Andreas terzijde.)* Het is niet waar, hé. Dat is al één van die overboekingen. En ik heb nog geen tijd gehad om een oplossing te vinden.

ANDREAS : Daar moet je mij niet mee lastigvallen. Hier heb ik niks mee te zien. Dat

zal je zelf moeten oplossen.

VIE : Is er een probleem?

ANDRE : Wel, het zit zo... Ik heb... Nee, ik eigenlijk niet, maar het valt wel onder mijn verantwoordelijkheid...

VIE : Wat probeer je me nu te zeggen?

ANDRE : Er is een overboeking gebeurd en alle kamers zijn bezet.

VIE : Wat? Bedoel je dat ik geen kamer heb en dat er ook geen kamer is voor mijn vriend die straks nog komt?

ANDRE : Eh, ja... Er zijn inderdaad twee overboekingen gebeurd.

VIE : Geen van ons beiden heeft een kamer? Maar hoe kan dat nu?

ANDRE : Het spijt me, maar het is ook zo razend druk dit weekeinde. Dat komt natuurlijk omdat het morgen de Ronde van Vlaanderen is en wij hier niet zo ver van het parkoers af liggen. Je kent toch de Ronde, niet? Dat is een wielervedstrijd...

VIE : *(Doet opeens bijzonder terughoudend.)* Ik heb... eh, ik heb daar wel eens van gehoord. Maar het zegt me niet zoveel.

ANDRE : Tja... Maar door de Ronde ben ik volgeboekt. Er is daarnet een busje aangekomen met vier koppels, ook allemaal wielervrienden. Die hebben meteen alle kamers bezet. Het spijt me...

VIE : Maar ik en mijn vriend hebben toch een reservatie?

ANDRE : Er is een spijtige fout gebeurd bij het overschakelen op een digitaal boekingsstelsel. De fout ligt helemaal bij ons. Jullie reservatie is niet meegenomen door het nieuwe stelsel. Het spijt me verschrikkelijk.

VIE : Wat moet ik dan nu? Wat moeten wij beginnen?

ANDRE : Ik vind wel een oplossing. Ik zal meteen beginnen rondbellen. Er zal wel ergens een collega zijn die nog een plaatsje vrij heeft.

VIE : Nee, nee, ik wil... wij willen hier overnachten. Dit is het plekje dat we hebben uitgekozen, dus hier willen we het weekeinde doorbrengen.

ANDRE : *(Zit zo mogelijk nog meer verveeld met de hele situatie.)* Ik ben zeer vereerd met het vertrouwen dat jullie in mijn zaak stellen, maar...

VIE : *(Voet bij stuk houdend.)* Kijk André, je hoeft je niet in zeventien bochten te wringen om je te excuseren. Wat gebeurd is, is gebeurd. Maar wij willen

absoluut hier overnachten. Dat is... dat komt... ik kan dat niet goed uitleggen, maar dat is heel belangrijk voor ons. Alsjeblief André, zoek een oplossing. Ik ben er zeker van dat je iets zult vinden.

ANDRE : Tja... Laat er mij even rustig over nadenken. Ik moet rustig kunnen nadenken. Misschien... We zullen wel zien. *(Wil afgaan.)*

(Andreas staat op het verhoogje en verspert hem de weg. Hij wijst naar het niveauverschil. Kwaad stapt André op het verhoog en duwt Andreas opzij.)

VIVIANE : *(Heeft het tafereel gevolgd. Tot Andreas.)* Amaai, met die man heb je precies ook je werk.

(Andreas steekt een hand op ten teken dat het inderdaad erg is. Op dat moment valt André aan de achterkant opnieuw van het verhoog. Andreas helpt hem. Af door inkom.)

Wieler Intermezzo.

(Vie gaat aan de tafel zitten, links. Ze zucht. Ondertussen kijkt Viviane verveeld rond.)

VIVIANE : Bon, wat doen we? Het is duidelijk dat er geen kamer meer vrij is. Vertrekken we?

VIE : Natuurlijk niet. Die André zal wel een oplossing vinden.

VIVIANE : Ik snap het al. Je hebt iets in je hoofd en niemand zal je op andere gedachten brengen.

VIE : Zo is dat.

VIVIANE : Dat wordt hier weer tof. Ik verveel me nu al te pletter. Kun je de radio niet wat opzetten?

VIE : *(Staat op en zucht.)* Als ik daarmee van je gezaag af ben, graag.

(Beiden gaan naar het decorstuk van de receptiebalie en draaien het stuk zo

dat de achterkant face publiek komt. Ondertussen horen we een muziekje. Op de bank zitten commentatoren Michel en José. Ze hebben beiden een micro in de hand en een koptelefoon op. Het bankje is wel wat smal en ze zitten stevig tegen elkaar aan geklemd. Het muziekje stopt. We horen een radiostem.)

RADIOSTEM : Dames en heren, u weet wellicht wel dat morgen de Ronde van Vlaanderen wordt gereden. Vlaanderens mooiste, zoals deze wielerklassieker ook wel wordt genoemd. Voor een voorbeschouwing schakelen we graag over naar onze commentatoren Michel en José, die al ter plaatse zijn. Michel, een pronostiek gaan we jou niet vragen, maar wie zijn de favorieten voor morgen?

MICHEL : Wel, een handjevol favorieten strijden morgen voor de ereplaatsen in een van de meest beroemde wielerklassiekers over de Vlaamse heuvels. Zowat elke deelnemende ploeg heeft één of meerdere renners aan de start die in de vorm van hun leven verkeren, want iedereen heeft deze koers natuurlijk hoog aangestipt in zijn agenda. Namen plakken wordt moeilijk maar José, wat denk jij van de vooruitzichten? Hoe zal de koers verlopen?

JOSE : Wel Michel, we mogen natuurlijk niet vergeten dat de koers 260 *killemeters* lang is, dus zal het zeker tot de Koppenberg of de Paterberg duren vooraleer de renners *de gas* zullen opendraaien. Ik verwacht vele ontsnappingen van in het begin en alle favorieten die samen zullen blijven om de laatste *killemeters* af te leggen.

MICHEL : Zo is dat, ik kan me hier alleen maar bij aansluiten. Afspraak morgen dus vanaf 11 uur wanneer het startschot wordt gegeven. Wij zullen erbij zijn, ik hoop van jullie hetzelfde.

(Onder de laatste zin schuiven Vie en Viviane het decorstuk opnieuw in zijn oorspronkelijke positie.)

VIE : Ik zet die radio af. Dat geleuter over die koers ben ik beu.

VIVIANE : *(Verbaasd.)* Geleuter? Ik dacht dat je speciaal naar hier kwam voor de koers?

VIE : Jij hoeft helemaal niet te denken. En over die koers moet jij je geen zorgen

maken. Die gaat jou geen barst aan. *(Gaat boos links aan de tafel zitten.)* Mij trouwens ook niet.

Scène binnenkomst Robert.

(Robert en zijn bewaarder Robertus komen op van links, door de inkom. Robert is het oertype van het grijze kantoorklerkje dat nog bij zijn mama woont. Hij heeft een vormeloos blauw pakje aan, hemd en das uit de vorige eeuw en een brillette (optioneel). Om zijn schouder heeft hij een grote fototas. Hij heeft een papertje in de hand en vraagt zich af of hij wel op de juiste plek is. Vie heeft hem nog niet opgemerkt, hij haar ook nog niet.)

ROBERT : Hoe kan ik er nu zeker van zijn dat het hier is?

VIE : *(Schrikt en springt op. Ze draait zich naar hem toe.)* Oh, Robert, ben je er al? *(Ze wil naar hem toe maar struikelt over de stoel.)*

(Viviane helpt haar zuchtend recht.)

Robert, alles oké?

ROBERT : *(Schrikt ook en schudt Vie onhandig de hand.)* Dag Vie, ik had je niet zien zitten. Dus ik mag er zeker van zijn dat ik op het goede adres ben, aangezien jij hier al bent. Anders zaten wij nu beiden op het verkeerde adres. Che... che... *(Lacht heel onhandig, schouders schokken op en af.)* Grapje hoor.

VIE : Ja, dat had ik wel door. Heb je het gemakkelijk gevonden?

ROBERT : *(Klaaglijk.)* Nee, het was niet makkelijk. Maar ik heb me goed voorbereid. Ik ben met de auto van mama gekomen, dat maakte het een stuk makkelijker.

VIE : Wat lief van je moeder dat je haar auto mocht gebruiken.

ROBERT : Ja, goed hé. Alleen spijtig dat ze haar auto nodig had. Dus eens ik wist waar het was, heb ik hem teruggebracht.

VIE : En dan?

ROBERT : Ben ik met de fiets gekomen. Niet gemakkelijk. Het gaat hier nogal bergop en bergaf. En eenmaal hier in de velden ben ik toch nog de weg toch

kwijtgeraakt, zeker. Niemand schijnt dat hier te kennen, he! Zadelpaarden en Chrysanten, al die boeren die ik het vroeg hadden daar ooit van gehoord.

VIE : Het is Zanahorias y Guisantes.

ROBERT : Hé?

VIVIANE : *(Ergert zich aan de onhandige figuur van Robert.)* Wortelen en erwten, verdomme.

VIE : Geeft niet, je bent er nu. Dat vind ik fijn.

ROBERT : Ah, dat is goed. Dat jij dat fijn vindt, bedoel ik. *(Kijkt rond.)* Want ik ben hier eigenlijk niet graag.

VIE : Dat komt wel goed. En ik zie dat je je materiaal hebt meegebracht.

ROBERT : *(Zet de zware fototas op de grond.)* Ja, mijn mama vroeg me waar ik naartoe ging, maar ik heb niet gezegd dat ik naar hier kwam om jou te... te... te zien.

VIE : Heel goed, Robert. Dat heb je goed gedaan. Jij en ik hier, dit moet ons geheimpje blijven. Niemand mag weten dat wij hier zijn, ook niet de mensen op ons werk.

ROBERT : Ik heb niks verteld op het werk. Niemand. Ik heb mijn mama gezegd dat ik naar het bos ging om uilen te fotograferen. Maar ze was heel boos toen ze hoorde dat ik een hele nacht zou wegblijven. Toen heb ik haar gezegd dat ik ging foto's maken van nachtuilen. Che... che... *(Opnieuw die onhandige lach.)*

VIE : *(Een beetje samenzweerderig.)* Heb je je telelens meegebracht? Zodat we alles goed kunnen vastleggen?

ROBERT : Zeker. Zo'n nachtuilen, die zitten altijd in de bovenste takken van de bomen. Dan heb je een grote telelens nodig.

VIE : Hé?

ROBERT : Grapje natuurlijk. Che... che... *(Hij neemt zijn fotoapparaat uit de tas. Het is een klassiek toestel met een joekel van een telelens op. Hij hangt het apparaat rond zijn nek, maar de riem is veel te lang, zodat het op een dubieuze plek komt te hangen, met de lens naar Vie wijzend.)*

VIE : *(Bekijkt het apparaat.)* Wow!

ROBERT : *(Fier.)* Wreed spel, hé?

VIE : Dat mag je wel zeggen.

ROBERT : Dat heb ik van mijn mama gekregen. Als je daarmee iemand fotografeert